

man ruster sig godt til en saadan Kamp ved at afvæbne, og det, som den ærede Ordfører har gjort her, og det, som de, der følge ham, have gjort i Kampen for den almindelige Valgrets Gennemførelse, er i Virkeligheden at afvæbne. De have slaaet Grunden bort under deres egne Fodder, de have givet sig til at glide over mod Modstanderne paa et principielt Punkt. Jeg tror ikke, man kæmper godt for et Princip ved at begynde med at opgive dette Princip, og det er det, den ærede Ordfører og Reformpartiets Flertal her have gjort.

Det kan jo ikke nytte at sige, som det ganske vist hedder i Indstillingen, at denne Indrømmelse er tagen tilbage. Ja, den ærede Ordfører nikker, men hans Tale var for en stor Del et Forsvar for de Indrømmelser, her ere gjorte. Den højtærede Finansminister skrev for ikke saa lang Tid siden: Bordet fanger. Han skrev det overfor Højre. Jeg giver den højtærede Finansminister Ret, og jeg gentager Ordene: Bordet fanger. Den Indrømmelse, der her er gjort, slipper man ikke saadan fra; den kan tages tilbage rent formelt, men under denne Tilbage-tagen eller under Forsvaret derfor, nødtes den ærede Ordfører, som vi alle have hørt, til at forsvare denne Indrømmelse helt udførligt og varmt; og det ville alle de Herrer af Flertallet blive nødte til at gøre under Sommerens Møder, de ville blive nødte til at forsvare de Indrømmelser, de have gjort.

Den højtærede Ordfører mente ikke, at den Indrømmelse alligevel var saa alvorlig; thi, sagde han, den almindelige Valgret vilde jo, hvis dette Forligstilbud gik igennem, kunne besætte de $\frac{2}{3}$ af Amsraadet, medens Forholdene nu ere saa reaktionære, at et lille Mindretal af Befolkningen, de højstbeskattede, ikke alene behersker Sogneraadflertallet, men fuldt ud Amsraadsvalgene, som den almindelige Vælgerbefolkning er udelukket fra; han sagde, at den almindelige Valgret vilde komme til at beherske de $\frac{2}{3}$ af Amsraadet. Jeg har set dette Forsvar fremsat ogsaa i Regeringspressen, og jeg har undret mig over, at man har turdet fremsætte det, og det har undret mig, at den ærede Ordfører har turdet fremsætte det ved denne Lejlighed, hvor han ved, at alle, som her ere til Stede, kende denne Sag og vide, hvad den ærede Ordfører netop antydede, at da de to Valgmænd fra Sognene vælges efter Forholdstalsvalg, og da der kun vælges to, vil Følgen være, at

Mindretallet vil være i Stand til at besætte den ene af disse Pladser, medens Flertallet kun kan besætte den anden. Nej, Stillingen efter det Tilbud, Reformpartiet har gjort, er netop denne, at $\frac{1}{3}$ af Vælgerne plus en Godsejer vil kunne faa Flertallet, ja, $\frac{2}{3}$'s Flertal i Amsraadet, medens de $\frac{2}{3}$ af Vælgerne ville være reducerede til for alle Tider, saa længe denne Lovordning staar ved Magt, at være Mindretal. Det er Stillingen. Det er det, det gjorte Forligstilbud gaar ud paa, at Flertallet af Befolkningen reduceres til et Mindretal i Amsraadene, og at et Mindretal af Befolkningen, blot det er saa stort, at det er 1 over $\frac{1}{3}$, kan blive for altid, saa længe denne Lovordning staar ved Magt, Flertal, ja, $\frac{2}{3}$'s Flertal i Amsraadene. Det er Sandheden i denne Sag; det forstaa alle Medlemmer i denne Sal, ogsaa de, der have gjort Tilbudet, men det ville ogsaa alle Vælgerne komme til at forstaa, skønt de foreløbig ikke maa faa Sandheden at vide, fordi Regeringspressen skjuler det for dem. Men Vælgerne skulle nok faa at vide, at her ligger Hunden begravet, at her er Kærnepunktet i Sagen, nemlig, at de 2 Valgmænd vælges ved Forholdstalsvalg, og at naar dette kun skal virke paa en saa lille Masse som 2, vil et vist Mindretal, 1 over $\frac{1}{3}$, faa samme Magt som Flertallet. En Trediedel af Befolkningen plus en Godsejer sikrer man altsaa Flertallet i Amsraadet, og i Virkeligheden deles Vælgerne paa den Maade — der er et eneste Regeringsblad, Horsens Dagblad, der har tilstaaet det —, at der bliver $\frac{1}{3}$ selvskrævede, $\frac{1}{3}$ højstbeskattede og $\frac{1}{3}$ almindelige Vælgere. Det er Stillingen.

Jeg kan da ikke se andet, end at her er foregaaet, hvad ogsaa den ærede Ordfører sagde, en principiel Indrømmelse — man kan ogsaa kalde det et Principbrud, en Principforagtelse, et Forræderi mod den almindelige Valgrets Sag. De, der have begaaet det, ruste sig ikke, styrke sig ikke til at optage Kampen for den almindelige Valgrets Princip. Jeg har set, at man i Regeringspressen i den Nød, hvori man aabenbart for Tiden er stedt, har søgt efter alle mulige Udveje til at klare sig. Man har ledt nogle Udtalelser op gennem en Enquête, som et sydsjællandsk Venstreblad har foranstaltet, Udtalelser fra nogle enkelte radikale Venstre-mænd, som f. Eks. fra en gammel Venstre-mand nede i Sydsjælland, Hans Hansen Hækkerup, og saa har man sagt: Selv de radikale ere gaaede med til en saadan Indrømmelse. Men det, den nævnte Mand